

CORONÆ
DVODECIM CÆSARVM
AVSTRIACORVM

Radius Sextus,

S I V E

MAXIMILIANI I.
LIBERALIS
Elogium.

O M E N.

Cùm novam victoriam in fastos referret Austriacos Fridericus.

Novum in Austriacorum Nominum syllabum nomen retulit
Maximilianus.

Decibat talem Austriæ nasci Filium, postquam talis Austriæ nata est
Victoria.

Ut purpureo scribi posset caractere inter Cæsares Austriacos.

Post pugnam nasci debuit, ubi purpuram sanguis dedit,
Mortalium omnium *verecundissimo*.

Cileensem Victoriam cùm Friderico Parenti spondidit è caelo

D. MAXIMILIANUS.

Iussit eum, qui post hanc nascebatur Victoriam, Filium.

DICI MAXIMILIANUM.

Ita etiam caelum conspirat, non tantùm ad magna facinora,

Sed etiam ad magna nomina Austriacorum.

Quis putas puer iste erit?

Cui nomen suum etiam cum ambitu caelites conferunt?

Nullum ad eam usq; diem simile Nomen inter sua nomina legit Austria:
nescio an similem partum inter partus suos?

Non

Non potest non esse maximus,
Cui etiam vagienti jam Urbium Orbis Roma tributum dedit,
Bina Nomina,

Fabium Maximum, Paulum Æmilium,
Ex quibus compositum est suum Maximiliano
Nomen proprium.

Neque enim aliena fuerunt nomina,
Quæ nascens accepit ab alijs, imperans à seipso.
Postquam in vere novus Austriæ flos nascitur,
Dic, quibus in terris inscripti *Nomina Regum*
Nascuntur Flores?

Non alio planè mense nasci debuit *Mars* Austriæ, quàm in *Martio*,
in quo si aliquando creatus est orbis,
Ipso in partu convenit cum orbis Domino.

Atq; ut nihil non in magnitudinem conspiret Maximiliani,
Die Jovis natus est Orbis *Fulminator.*

Quod ipsum tamen Nomen, ne tantùm timeretur, spem fecit populis,
Futurum cum Orbis *Nutricium.*

Qui eâ nascebatur luce, quâ omnibus in cibum datus est
Panis Vita.

Nesciebam, cur in mortis periculo hunc panem inclamaverit
Maximilianus?

Sperabat vitam secundam, ubi primam acceperat.

Inter montes & præcipitia unum optabat:

Fructum terræ sublimis.

Feram secutus, homines perdidit, Angelum invenit.

Inter altissimas rupes,

Cùm cælo vicinus est, cælum sibi vicinius expertus est,

cùm Angelum obvium habuit,

à quo in planitiem deductus, didicit,

Quàm Austriaci cælo curæ sint.

Qui Maximiliano viam fecit, ut rediret, unde nemo rediit.

Fecit Maximiliano viam, ut iret, quò nemo Austriacus ivit.

Testem cælestis beneficij crucem in monte erigi fecit.

Et quòd viator Deus victæ mortis trophæum esset voluit.

Hoc viator Cæsar acceptæ vitæ esse voluit monumentum.

Nunquam credo ego lautius cænavit Austria,

Quàm die cænæ Domini,

Quò tam pretiosum ei ferculum cæli favor apposuit.

Quod orbis omnis vota saturaret.

Tum

Tum illa certè Eucharistico Pani
 Suos etiam debere cæpit Imperatores:
 Cui ipsa jam pridem debebat imperia.
 Applaudo insueto plerisque loquendi genere illi,
 Qui insueto auxiliij genere Austriâ natus, est & renatus.

מבטימליאנש א נריב:

רחמיה משכנו רחיה

ראשונה צרפת גם-עבר

לא-ים לא-ארץ מס-ירון

לנחום ערו רחיה:

Cùm primū Dominicū corpus in monte conspexit MAXIMILIANVS,
 viam ex monte invenit.

Miraris ?

Nunquid ubi est corpus, ibi congregantur & Aquilæ ?
 Ad summa natus MAXIMILIANVS adolescit in summis,
 Et quantò majora quisquè sperabat de puero, tantò majora mirabatur
 in Adolescente.

Igitur,

Illustrissimos, qui ei adlecti erant Adolescentes, ipse illustravit.

Horum nullus tam spectatam ad eum indolem attulit,

Vt non inveniret in eo digniùs spectandam.

Cùm de se quisquè in illo aliquid relinquere moliretur,

Quisquè de illo aliquid accepit.

Plus didicere omnes ab uno, quàm unus ab omnibus.

Ipso sui consortio se dignos fecit, quoscunq; consortes habebat.

Impeditioris linguæ puer cùm esset, in peritissimum adolevit

Oratorem.

Fortè cùm puerilem ætatem mens longè præcurreret,

Nec satis eam lingua assequi posset, subindè cespitavit.

Nec opus erat, ut multa suo ille ore diceret, de quo ora omnium

Loquebantur.

Verbis parvus, prodigus factis,

Audire benè maluit, quàm benè audiri.

optimè igitur audiat

Eâ linguâ encomiaste, in quâ nata est Eloquentia.

ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Σιδηρὸς τῷ πάπῳ ἡνός,
 εἰρηκὶς τῷ πατρὸς ἡΐ,
 ἐξ ἐκείνῃς πολεικὸν τὸ Φρόνημα,
 ἐν τῷτῃ εἰρηνοφίλῃ τὴν Φυὴν λεληφώς,
 ἐκάτερον τῇ πασῶν τῶν δρεῖῶν σεβαστῇ εὐσεβείᾳ ἐπεφάνωσθε
 τρεῖς μέγιστο· τρεῖς εὐδαιμονέσασθε.
 Πρώτην εὐθὺς ἡλικίαν
 ΑΥΣΤΡΙΑΚῃ πάντῃ τῇ εὐσεβείᾳ, τῷτ' ἐστὶ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΚῃ
 πεφανερά πεποικῆ.
 Τῷ γδ τῷ Θερέματι οἰσρω Διῶ τὰς τῶν ὀρέων ἀνοσθίας ἀνηραπαχθεῖς,
 ἐν ἀβάπτῃ τῷ ἀτρεῖδῃ πάγῃ ὀφρῦ κρεμάμενο
 ΣΕΒΑΣΤΟΣ ὁ ΝΕΑΝΙΑΣ
 ἀνδρωπείας σπανίζων βοηθείας, πρὸς τὴν θεῖαν κατέφυγε.
 Εσπεποικημένῃς πρὸς ἑαυτὸν τῷ Ιερέῳ
 Τὸ Ευχαριστικὸν νεκρῶ τοῖς ἐαυτῷ ὀφθαλμοῖς γεμὴν λειφθησόμενον
 ἐαυτῷ παρέχουδῃ αἰτεῖ ΕΥΣΕΒΗΣ ΑΡΧΩΝ,
 ἐλπίζων
 θαυμάζεργῃ τῷτῃ τῆς Αυσείας ἀρετῃ, ἐπὶ γεμὴν πόρρωθεν πεθεσοκνηθέντο
 ἀσφαλῆ ἢ τὴν ἀνάβασιν εἰς ἕρηνδῃ, ἢ κῆβασιν εἰς γῆν.
 Οὐκ ἠδυνήθη ταύτην τῷ βασικῷ νεανίᾳ εὐσεβείαν ἐκείσῃν ὁ οὐρανόσ.
 Παρήτο Διῶσῶν ὁ Αγγελοῦ,
 ἔκ κινδυνέουσα σεβασὸν τὸν Αρχοντῶ
 μοναδικὸν τῶσων τῶν Ηρώων κληρονόμον
 τῶσων τῶν Αυσελακῶν Αὐτοκρατόρων βασιλέων τε γέννημα ἔρρυσαι.
 Δηλαδῆ
 σπῆ ἐδυνήθη εἰς τὸ πτώμα νευσάζειν ἐκείνη οἰκία,
 ἢ ὄλα σχεδὸν ἔκ κόσμῃ πεφερεῖα ἀνεσεμμένη,
 κέντρον ἔχει ἐν ἕρηνῳ,
 αὐτῷ τε τῶν βασιλέων κεφλαμάμαπ τῇ ΕΥΣΕΒΕΙΑΙ σπείζεται.
 ὠφέλε σῶζεδῃ δρχμογόνῃ τῇ τῷ Ευχαριστικῷ βρώματι θερησεία,
 ἢ τεθεμελιώται ἢ τῶν Αυσελακῶν Αρχῆ.
 Ἰσῆς νῦν,
 πῆνι ἀσρω τὰς ὀφείλῃς χάρετας,
 εἴτε γενναῖ, εἴτε σκώζει,
 ΑΥΣΤΡΙΑΚῃ ΟΙΚΙΑ.

A linguâ ad calamum progressus MAXIMILIANVS.
 Scripsit primò digna factu, tum verò etiam plura fecit, digna scriptu,
 Et *Macedonis* Votum eventum fecit,
 Suus ipse sibi *Homerus* factus:
 Ex quo cùm ille legeret faciendâ, fecit iste semper à se scribendâ.
 Amâtissim⁹ omnis litteraturę Princeps, nihil coluit ampli⁹, quã Historiã.
 Vt cui plurimũ ipse negotij factur⁹ erat, de eã omniũ optimè mereretur,
 Daretquè mercedem ante laborem.
 Primus Illustrium Familiarum genealogias describi fecit,
 Vt cùm seipsum videre ipse non posset,

Antiquæ Virtutis imaginem sibi pingi voluit, ut aliquid sui aspiceret,
Et ex sensu suo, quem de præclaris facinoribus formabat,
Disceret, quid de suis aliquando orbis sentiret,

Quæ tanta futura erant,

Vt magnitudine fastos, fastis regna implerent.

Austria certè eorum amplius capax non erat, Hinc
In Belgicas usquè Provincias egressa MAXIMILIANI Fama,
Sola aures omnium, & animos implevit.

Nec aliud jam reliquum fecit, quod præsens impleret ipse, quã oculos,
Quanquam & hi in Austriam usq; jacti sunt.

A MARIA Caroli Burgundi Filiâ, in MAXIMILIANVM,
Hujus oculos ita sui colore etiam absens imbuerat,

Vt nullum alium æquo oculo aspiceret,

Cùm plurimi unam ambirent Mariam,

Maria unum ambiebat MAXIMILIANVM.

Igitur Carolo adhuc Parente Vivo,

paçtum est inter utrumq; connubium;

Quod ut firmum esset, Adamante ligavit Maria,

Quem MAXIMILIANO dotalem in Austriam miserat,

Ita in unâ gemmâ, illa misit, hic accepit, quod erat uterquè,

Adamas.

Nequè enim illa armatis pulsata precibus,

Vel ille competitorum ictus potentiâ

Frangi potuit.

Evocatus MAXIMILIANVS Austriâ egreditur,

Querere sibi regnum, & reverti:

Iamquè secundo Rheno Coloniam appulerat,

Nobilis hæc Austria Colonia,

Vni impositam rati Austriam in Burgundiam portans,

Inde suæ ipsius fortunæ nescius,

Cùm in Belgium iter adornaret, ignorabat se in *Colchidem* navigasse,

Vbi deinde indicto Brugis conventu aureo vellere donatus est,

Primus ipse *Iason* Austriacus.

Interea Maximiliano Maria nuper Sponsa, nunc

Neo-marita jungitur,

Et cum eâ Austria Burgundia.

Amissa hæc propè iam erat, nisi sic amissa esset,

Et maluisset multorum esse beneficium, quàm rapina multorum.

Cùm omnes sibi eam destinarent unam,

Vnus eam ab omnibus servavit immunem.

Qui omnes illius Vrbes circumvectus,
 Satis ad urbes & animos expugnandos attulit in vultu suo;
 A quo pendeat, quisquis eum aspexit.
 Vix faciem illius aspexere Provinciæ,
 Et nova ubique rerum facies visibatur:
 Nisi non nova facies fuerit ea,
 Quæ cum averfa prius à Maximiliano fuisset,
 Vno omnium obsequio ad Maximilianum conversa est,
 Præter eos,
 Quos cum ipsi nollent, violento beneficio Maximilianus
 Esse felices coëgit.
 Et nunquam magis pro illis pugnavit,
 Quàm ubi contra illos pugnavit,
 Appendens ad bilancem prælia,
 Ne plus suavitate, quàm viribus decertaret.
 Neminem vicit, cui non parceret, & veniam daret omnibus;
 Quâ omnes egebant, quam non omnes merebantur.
 Nec miserando fessus, nec triumphando.
 Ægrotanti Belgio,
 E suo ipse ingenio medicus factus
 illud curare noluit:
 Nisi postquam multorum rebellium cadaveribus
 Terram implèsset.
 Cum sibi semper pugnaret, nunquam sibi vicit.
 Plusquam parens,
 Priusquam Filium haberet, Felicem fecit.
 Postquam habuit, invitus fecit infelicem:
 Philippus is erat Austrius,
 Ex hoc nomine Primus,
 Prius Princeps, quàm infans.
 De quo priusquam loquar aliquid:
 Libet tanto Parenti, tantum Filium gratulari.

*Vrrite Pegasides, Regiq; hæc dicite vestro.
 Si non bella tibi, non coniurata moventur
 Prælia, non alium bellax assurgit in enses
 Porphyryon, dirumq; movet tibi Fæmina carmen
 Thessalis, aut tragicus fraterna cæde Thyestes
 Rursus amat civile nefas; quò flectis iturum*

Cornipedem, pastosq; rosâ fragrante jugales?
Sed video, properat, video salit ille meus sol;
Quàm blandus, quàm mitis ades radiate Polorum
Cæsar! ades! pro quale decus! quàm pulcher eburnæ
Ardet frontis apex! quàm plena micante sereno
Cæsaries, iussumq; aliter splendescere fulgur.
Nec nimia te luce leuas, nec parcus honesti
Fulguris, æquali vernantem lumine flammam
Dispensas, veluti veris (post frigora) regnum
Restituas, rursusq; suo de funere Maius
Attollat vitale caput: quò nimbus, & undæ,
Quò pluuij cessère dies? en! dulcior auræ
Mansuetusq; tenor! non prælia turbine rauco
Horridus exercet Boreas, non asper in arma
Euronotus cum Fratre venit, suspiria venti
Pacato de more trahunt: ô dulcia Cæli
Regna, nec immites in vota precantia Divi.
Currite Pegasides Dominoq; hæc dicite vestro.
Cui tantum crocei grataris imagine vultus,
Et plenæ fulgore comæ, pulcherrime Cæli
Prætor, & ignipedum moderator Phæbe rotarum!
Tenè Palatino fulgentem in culmine Cæsar
Austriades, te dulce decus, te maxime regni
Arbiter, augustâ donatum prole Parentem
Siderei Proceres, altèq; micantia signant
Astra? Philippe tibi arridet meliore labello
Phæbus, & arcano rutilantem lumine bigam
Ad parvi fulgere iubet cunabula Regis?
O amor! ô magno spes inconcussa Parenti!
Si tantum funesta colus sinat ire serenum
Tempus, & æterno ducendum pollice stamen!
Ite Deæ, Clariâ quæ Bellerophontis in aulâ

Scribitis æternâ signatas Iaspide leges :
 Ascræum referate nemus, fatisq; potentem
 Sollicitate DEVM, tenero venientia Regi
 Fata, & tranquillâ liquido canat ordine sortes.
 Incipite, ex omni fatalis personet antro
 Horror, & afflatæ spirent præſagia rupes.
 O Decus! ô magni iucunda superbia Patris!
 Vel Superis placiture Puer! cum lucis ab ipſo
 Limite digressus, viridi cum firmior ævo
 Altiùs euectæ passu gradière iuventæ;
 Iam tenerum complexa sinu formabit Alumnum,
 Quæ totum frænis cohibet victricibus orbem;
 (Virtutem dixere Patres) patrijsq; decorum
 Legibus instituet, quò præceptricis amatæ
 Artibus, æternæ doctus præludere famæ.
 Iam nunc magnanimum tenero mediteris ab ungue
 Posteritatis opus, vestigatorq; futuri
 Consilio sapiente animus, vel posthuma discat
 Sæcula, & ad serò venturos limite Soles
 Ingenuam vibrare aciem: sic editus Heros
 Inviolata dabis puræ sacraria menti.
 Interdum leges, præceptaq; fortia belli,
 (Sic etenim statuere Parens, Mavorsq;) seверо
 Ingeret affatu, formidatamq; Medusæ
 Ægida pugnaci coget suffigere dextræ:
 Iam lætum mucrone latus munire, micantis
 Intrepidum capuli, galeæ nec triste timentem
 Fulgur, & ardentem flammato pulvere nimbum
 Vel tenerâ torquere manu, de nube tonantis
 More Iovis, quem dulcis adhuc licet Ida paterno
 Inter sanguineos Curetum stringeret enses
 Celatum gremio, nec adhuc patientibus annis

*Dispersæ Domini per eburnea colla flagrarent
 Irides, aut rutilus redimiret flammea candor
 Tempora, iam iussis tamen ad præcepta venire
 Naturâ mandante Dijs, perquirere cæpit
 Tela, rudiq; ferum dextrâ propellere fulmen.
 O lux! ô magno dignandum Cæsare Syds!
 Cresce, & poscentes te, Victõr, sume coronas.
 Aspicias, ut dominum quærit sibi purpura supplex
 Austriaden, vultusq; tuos Mavortius ambit
 Cantaber, ac pronas inclinat Iberia turre?
 Appropera mea lux! Regemq; potentibus oris,
 Optatum concede jubar: num fræna volentis
 Ignavus tardat sonipes? en totus in aruis
 Circumspectat eques dominum, votisq; nocentes
 Incusat spes ægra moras, suspensaq; librat
 Gaudia: quid nimium populi languentia ducis
 Pectora? tolle moras. primos venientis ad ortus
 Ridebit cælestis apex, plausuq; citato
 Ardentes hilari salient super æthere stellæ.*

Et verò,

Sustulit planè moras,

Qui in Parente regit, antequam viveret:

Vixit ne regeret parens.

Huic enim ereptus infelicissimum imperandi tyrocinium posuit, capti-
 vitatem.

Quam alij libertatem vocabant.

Tanquam à Parente non regi filium libertas foret.

Hic filij auspicijs in Parentem pugnatum est,

Quem nondum noverat Filius.

Prælium id fuit, in quo felicissimus erat, qui vincebatur, Philippus.

Qui sui nihil amisit, seipsum lucratus est.

Imò aliquid sibi seipso charius, etiam Parentem.

Huic cum restitueretur, utrimque itum est in amplexus,

Eratque verè finis belli Pax:

Imò belli initium,

Quod

Quod non ablatum, sed translatum est è campo in urbem,
Pugnatumquè non viribus, sed artibus:
à Brugenſibus enim intra mœnia receptus Maximilianus,
cùm inermis eſſet,
Contra plebis armatas furias ſolo ore pugnavit.
Ter intempèſtâ nocte in forum progreſſus,
Cæcum impetum ſanavit, cùm aſpexit.
Et duplici nocti diem reddidit ſuo oculo.
Cùm in eâ urbe detentus erat, in quâ omnes rei erant,
Diceres in *carcere* detentum Maximilianum:
Niſi ipſe ſua ſibi ſemper regia fuiſſet.
Custodiebatur inter muros & mœnia, quæ ipſe custodiebat.
Et apud quos non ſatis ſecurus erat, per eum omnes ſecuri erant.
Veniam enim cum optimo Principe pacti,
Illius fidem ſuæ perfidiæ oppoſuerunt.
Et cùm filij injuriam, vindice exercitu, ultum iret Parens Cæſar,
Quem auctorem fecerant, uſi ſunt deſenfore,
Ex inde ſatis beneficij contuliſſe Belgio ſibi viſus Maximilianus:
Cujus etiam maleficia in bonum verterat,
Ne ab omni orbe invidiam pateretur locus unus,
Incœpit ipſe verè *Liberalis* fieri,
Et Virtutem ſuam orbi communem facere.
Rex Romanorum inauguratus nunquam otioſus erat,
Semper, vel accepit quod daret, vel dedit, quod acciperet.
Victorias illius recenſerem, ſi numerum haberent:
Aliquot numeravit Austria, Ungaria, aliquot
Italia, Geldria, Tyrolis.
Nunquam vidit Imperatorem, quin viderit Triumphatorem.
Orbem germanicum non pertransiit, ſed pervolavit:
Sui tamen veſtigia ubiquè reliquit ſolas Victorias.
Inter tot belli discrimina non niſi ſemel vulneratus,
adverſo pectore icum excepit:
Et pro Aſtriâ.
Ecce quomodo amabat eam?
Pro Corde Germania Corſuum, pro Sento Pectus appoſuit.
Ita fidem fecit illi,
Quod in Conſtantienſi conventu ad imperij ordines dixerat:
Se centies centena aureorum millia è ſuis opibus Reipubl: impendiſſe;
Cui enim ille ſumptui parceret pro Republicâ, cui etiam impendit ſan-
guinem.

Nihil

Nihil illud vulnus aliud egit, quàm quòd aditum ad cor aperuerit.

Ut in eo omnes viderent, quàm sui cives sibi *cordi essent*.

Sæpe à Victore MAXIMILIANO hostes didicerant vulnera dare,

Tunc etiam didicerunt vulnera ferre:

Utrobiquè exemplo regio.

Nisi quòd Felicitatis alterum, alterum Virtutis sit.

Tot per omnem vitam laboribus infractum MAXIMILIANI corpus,

Nescivissemus an ex ferro esset,

Nisi adaçtum in præcordia ferrum illud carneum esse monstrasset.

Quisquis tamen humanissimi Cæsaris suavitate manum sibi retrahi
non sentit,

Quàm *ferus*, & verè *ferreus* ille fuit.

Atquè ut scias belluis esse homines sæpè ferociores,

Non conflixit sine vulnere, eum hominem,

Qui cum *Leone* conflixit sine vulnere,

Sinite (ajebat tunc Sambson Austrius)

In hoc leonino conflictu verum me probem filium Leonoræ:

Dubitasses profectò, quisquis tunc vidisses illud

Par nobile Regum;

Uter duorum haberet ampliùs de Leone, uter de homine ampliùs?

Ita inter Austriacas manus Leo propè factus est humanus,

Inter Leoninos rictus manus Austriacæ propè factæ sunt Leones.

Præfagiebat jam tunc prima de Leone Victoria, suos de Leone Belgico

Triumphos.

Hinc effracto gutture illi linguam eripuit,

Vt fama loco, Leo leoni suum Victorem loqueretur.

Vt fortiter, & suaviter regeret;

Cùm vires jam accepisset à fortissimo Leone:

Etiam dulcedinem in Leonis ore quæsit,

Unde jam olim erat egressa.

An eam ibi invenerit? judex esto tu,

Quisquis vultus aliquando Austriacos aspexisti:

Nisi fortè suavitatem invenire MAXIMILIANVS non potuit,

Quam nunquam amisit,

ne tunc quidem,

Quando jam ei mors prospiciebat ex oculis.

Quibus paulò ante in Augustanis comitijs

mortem Germaniæ viderat:

Quando solus ex omnibus in Lutheri humeris malum genium vidit,

Quem in orbem ille aliquando erat excussurus.

Indignus planè Lutherus erat, quem terra ferret,
 Qui eum tulit, quem cælum ferre non potuit.
 Tandem in istis humeris sedem invenit,
 Qui olim circumvit terram & perambulavit eam:
 Quantas hæc inauspicata quies in orbe Christiano motus concitabit!
 Non poterat horribilium omnium horribilissimum,
 Illud à MAXIMILIANO extorquere,
 Ut sibi similis non esset,
 Etiam in fatali lecto, ut solebat, affabilis,
 Didicerat mortem non timere,
 Cujus instrumenta ubique secum tulerat.
 In eo, quem construi sibi iussit, mortuali Sarcophago
 Diu circumtulit, in quo ipse erat efferendus,
 Morti vicinus triplici involucro corpus suum involui præcepit.
 Linio, Serico, & Damasceno Albo.
 ut triplex hoc spoliū de tribus regnis secum ferret.
 Excussos dentes in terrâ cremari iussit.
 Facturus inde Cadmi semen.
 Mortuum cadaver omnibus prostare voluit,
 Ut quod vivus erat semper, etiam mortuus esset omnibus
 Spectaculum.
 Nullum in omni vitâ majus orbi miraculum attulit,
 Quàm quòd, cùm viveret jam mortuus sit.
 Qui postquam jam mortuus est, adhuc vivit in FERDINANDIS:
 Qui si aliquando tumulis illati sunt,
 Non sunt plus passi quàm semina,
 Quæ moriuntur ut vivant, etiam cum usurâ.

